

by dali za účelem dalšího udávání padělaných platidel. Okolnost, zda poškození by byli bývali oprávněni, domáhati se sporem na stěžovateli náhrady škody, jest pro trestnost činu zcela nerozhodna, poněvadž trestní zákon žádá v Šu 197 jen úmysl pachatelův škodu způsobiti, a nerozpoznává, zda poškozený dle norem občanského práva jest oprávněn, žádati na pachateli náhradu, či zda jde o takové porušení majetkových práv, ohledně kterého občanský zákonník vyjimečně ze zvláštních důvodů poškozenému odepírá právo, na náhradu žalovati. Zmateční stížnost jest tudíž neodůvodněnou.

Čís. 1849.

Pokud trhání řepného chřástu na poli jest polním pychem, nikoliv krádeží.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1925, Zm II 333/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 4. března 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže dle Šu 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby pro tento přestupek.

Důvody:

Zmateční stížnost směřuje pouze proti rozsudkovému výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák. Číselně dovolává se zmatečnosti čís. 9 a), c), 10 Šu 281 tr. ř., ve skutečnosti uplatňuje však pouze důvod zmatku čís. 9 a), namítajíc, že skutek stěžovatelův neprávem podřaděn byl skutkové podstatě přestupku krádeže, kdyžťe prý jde jen o polní pych. Zmateční stížnost je v právu. Rozsudek shledává skutkovou podstatu přestupku krádeže v tom, že stěžovatel odňal dne 20. srpna 1923 v P. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Rudolfa H-y řepové listí. Dle přesného zjištění rozhodovacích důvodů šlo o pytel řepového listí. Jeho cena se v rozsudku určitou peněžitou částkou nezjišťuje, ve výroku uvádí se pouze, že mělo cenu pod 50 Kč. Z výsledku hlavního přeličení, na nichž je rozsudkový výrok zbudován i pokud jde o jednotlivosti, v rozsudku výslovně nezjištěné, mají, pokud jde zejména o množství a cenu řepového listí, které si stěžovatel přisvojil, význam pouze svědecké údaje Rudolfa H-y, (na něž se rozsudek odvolává jako na předpoklady svého rozhodnutí) a z jehož pole listí pocházelo, že listí byl menší pytel (od soli), a že má cenu 2 Kč. Svědek prohlásil dále, že škody činem stěžovatelovým neutrpěl.

Pro řešení otázky, zda jde v tom kterém případě o krádež, či jen o polní pych, jsou směřodátným, jednak povaha a určení věcí, o jichž odcizení se jedná, jednak jejich množství a hodnota. V projednávaném případě jde o řepové listí, tudíž o součást polních plodin, řepy. Jako polní plodina ve vlastním slova smyslu přichází tu v úvahu jen její kořen, hlíza, nikoli také listí, které bývá sice také zužitkováno, zejména jako píce, jest však jen vedlejším produktem, jehož důležitost již tím stává se méně významnou. S tohoto hlediska možno zajisté právem usuzovati,

že přivlastnění si řepového listí neoprávněnou osobou odpovídá zásadně pojmu polního pychu. Mezi jednáními, které prohlašuje § 3. zákona na ochranu polního majetku ze dne 13. ledna 1875, čís. 12 z. zák. pro Moravu za zakázaná a tedy za polní pych, se loupání řepového listí sice, výslovně neuvádí, než výpočet v §u tom uvedený jest jen příkladný, neboť podle §u 2 zákona spadají pod pojem polního pychu všeliká poškození polního majetku. V projednávaném případě nelze však v činu stěžovatelově spatřovati krádež také vzhledem na zcela nepatrné množství a minimální cenu řepového listí, které si stěžovatel bez dovolení присвоil. Nebylo by správným, kdyby skutkové podstatě krádeže bylo podřadováno každé i sebe menší poškození cizího polního majetku. Možno přímo říci, že, kdyby se tak dělo i ohledně skutků takových, jakým je čin stěžovatelův, by z oblasti působnosti trestních ustanovení zákona na ochranu polního majetku byly vylučovány a soudnímu stíhání podrobovány i takové činy, značící poškození onoho majetku, které dle intencí zákonodárcových měly zůstatí vyhrazeny trestání úřady správními dle §u 30. uvedeného zákona ve znění článku I. zákona ze dne 22. dubna 1894, čís. 51 z. zák. pro Moravu. Podobný postup přičil by se mimo to i právnímu citu obyvatelstva, které v činech naznačeného druhu nespátřuje krádež, nýbrž pouhý pych.

Čís. 1850.

Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 99 tr. zák. se nevyžaduje, by vyhrůžky bylo použito za jediným a výhradním účelem, vzbuditi u ohroženého strach a nepokoj. Spadá sem i případ, kde pachatel chce trestný výsledek §u 99 tr. zák. proto, by tím dosáhl výsledku jiného, třebas bez-trestného (na př. svalil se sebe podezření z jiného činu), ač ví, že trestný výsledek jest s jeho jednáním nutně spojen.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1925, Zm II 404/24).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. července 1924, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro nedokonané svádění ku zločinu veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle §§ů 9 a 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud, zjistiv, že výhrůžný list, k jehož odeslání obecnímu úřadu obžalovaný svého spoluvězně bez úspěchu snažil se svěsti, byl s to, by mezi obyvatelstvem v B. způsobil strach a nepokoj a, že také obžalovaný si těchto následků byl vědom, sprostil obžalovaného z obžaloby pro zločin dle §§ů 9, 99 tr. zák. z toho důvodu, že není prokázán úmysl, způsobiti strach a nepokoj, neboť obžalovaný dopustil se činu toliko v úmyslu, by tím od sebe odvrátil podezření z pachatelství dřívějších požárů. Že onen úmysl jest podstatným znakem zločinu §u 99 tr. zák.